

Festivalledelsen og gårdseier får ha meg unnskyldt, men det var en bitteliten sørsvenske som regjerte på Dønhaugsjordet fredag kveld. Opptakten til makt demonstrasjonen var en god pose blandet drops. Noe søtt og godt og noe litt bittert og surt.

Stein Torleif Bjella

Bjella har i sommer vært å se på det som kan krype og gå av festivaler. Mange av disse jobbene er gjort i trioformat. På Festidalen stilte han med fullt band, noe anmelderen mener var et svært heldig valg. Selv om Stein Torleif Bjella har sin styrke i sine tekster og sin fortellerevne, kledte låtene en litt mer rocka innpakning. Hovedpersonen selv er ingen utagerende frontfigur, men i Bjellas lavmælte univers passer egentlig innpakningen perfekt.

Da konserten starter pent og pyntelig med Tre Viku fra platen Vonde Viso er stemningen satt og danner en fin ramme mot det tette skydekket over scenen.

Mellom låtene fremstår Bjella akkurat like lavmælt som i musikken. Da han ytrer: «Vi har det veldig bra altså» før en fin versjon av Psykisk kan du være sjøl, er det helt rett; Vi har det bra, alle sammen. Vi må få trekke frem Kenneth Kapstads eminente bidrag fra bak trommesettet. Også resten av bandet fargelegger Bjellas historier på en smakfull og passe virtuos måte. På Redningsmann, fra platen Heidersmenn får blant annet bassist Eirik Øyen tid til å brilliere.

Alt i alt en veldig trivelig og flott start på Festidalen 2016

Terningkast: 5

The Mormones

Festidalen har en lang og god historie med å booke gode duoer. Alle husker vel Johnnossis legendariske konsert i 2006. Eller Death Letters forblåste opptreden i 2013 som gode eksempler på det.

Dessverre klarte ikke duoen fra Søre Ål på Lillehammer å følge opp den gode tradisjonen helt. Muligens ble dette et aldri så lite kulturkrasj. The Mormones gikk kompromissløst til verks med sin duopunk, uten å få den helt store responsen fra publikum. Innenfor sjangeren leverte nok Lillehamnerguttene helt innenfor, men på Dønhaug ble ikke dette det helt store.

Punkteattitude med lit gi f.... -holdning funker på mørke rockeklubber, men på Festidalens store scene føltes det litt som at The Mormones ikke tok sitt underholdningsansvar på alvor.

Selvfølgelig er det litt artig med en gjestetrommeslager fra publikum, men også her føles det litt kleint og at vi er vitne til en øving, mer enn en konsert.

På sitt beste er The Mormones et godt rockeband og man kan tydelig høre at duoen er inspirert av band som blant annet The Ramones. Helt krise er det heller ikke. En låt som The Rug har et herlig riff og låter tett og tøft.

Alle festivaler bør ha noen «wild cards» og The Mormones var nok booket som en kontrast til de mer etablerte artistene på årets plakat. Allikevel dette ble en konsertopplevelse, i beste fall på det jevne.

Terningkast: 2

The Dogs

Når man snakker om wild cards, er vel Kristopher Schau i en særklasse. Undertegnede har selv opplevd Schau gjøre unevnelige ting på en scene i et stort antall forskjellige konstellasjoner.

Slik sett er The Dogs et forholdsvis stuert prosjekt i Schaus portefølje. The Dogs har egentlig det meste: En karismatisk frontfigur, positiv energi på scenen og dyktige musikere.

Ja det låter tett og fint og det begynner å bli betydelig mer livat foran scenen. Med gasskanoner som innledning på rockeren Don't Let Me Down blir det hele gøy og publikum rocker med. Stay Away From Her er unektelig fengende. «Enda en låt om Märtha og Ari» proklamerer Schau fra scenen. Det eneste som man kjenner litt på er at det blir litt langt mellom de virkelig gode låtene.

Kristoffer Schau er en rutinert vokalist, og leder sine tropper med autoritet og energi. Bandmedlemmenes jubel og klemming mellom låtene lager en positiv ramme på konserten og bandet avslutter like godt det hele med kjenningsmelodien fra sit-com-klassikeren Cheers fra høyttalerne, mens de beveger seg ut blant publikum for mer klemming. Artig!

Terningkast: 4

Miss Tati

Tatiana Palace, eller Miss Tati, som hun kaller seg, er et fyrverkeri av ei dame. Her blir det også et betydelig sjangerskifte. Miss Tati leverer sin soul/Hip Hop/RnB og Festidalenpublikumet er tydelig klar for fest.

Shakedown er hypergroovy og rytmeseksjonen med Ivar Thormodsæter og Chris Holm får skinne! Men sjefen selv er Miss Tati. Hun leder publikum an i fellesdans og festen er for alvor i gang.

Miss Tati er uten tvil en artist vi vil høre mer til og dette var meget godt levert.

Terningkast: 5

Timbuktu

Milde himmel for en maktdemonstrasjon av Timbuktu!

Mye av æren må han dele med sitt band, Damn. Jeg mener...Damn(!) for et helt vilt bra band! 8 mann, inkludert blåserekke, svinger som ville h... ! Bandet er akkurat det rette krydderet og lager en vanvittig ramme rundt Timbuktus låter.

Om bandet er bra er Timbuktu selv enorm! Skåningen rapper, synger, danser og taler til menigheten. Referansen til Prince er tydelig og toppes med en medley der Timbuktu blander sine låter med mer eller mindre kjente Prince-klassikere.

Konserten er i det hele meget godt regissert og regissøren er Timbuktu selv. Låtene flettes sammen og en megahit som Det ordnar seg «avspises» med et par refreng. Bandet har ingen tid å miste, neste låt! Denne anmelderen har aldri sett så mange dansende publikummere på Festidalen og det hele fremstår som en eneste stor lykkepille for massene!

Akkurat når man tenker at nå kan det ikke bli bedre klinker bandet til med en ultrafunky versjon av Alle vill til himmelen, men ingen vill dø.

Da seks av åtte mann i bandet komper hovedpersonen med hver sin kubjelle må man bare gi seg ende over.

Som ekstranummer får vi knallversjoner av The Botten is nådd og Kejsaren e naken.

Glem Zlatan Ibrahimovic. Malmøs konge heter Timbuktu! I går var han også kongen av Dønhaug!

Dette er en konsert man skulle ønske bare varte og varte. Timbuktu og Damn burde man få på resept. Stakkars dere som gikk glipp av dette.

(Ps. Sjekk ut Timbuktu og Damns liveplate Live i Grünerløkka som en liten trøst.)

Terningkast: 6 (soleklart)

Anmeldt av: Marius Mathisen

Nett: Hans Ordin Østebø